

יש שנחגו שלא לברך על קריית המגילה. [רמי'א (*תע"ט*, *ט"ז* במבוי שם *ס"ק ט*)]. וויא שאנ' הנוהגים לברך על הקראיה מ"מ אין מברכים עליה ברכות כדרין. תשובה והנהנות (ח"א סי' שכ) בשם ספר פאר עץ חיסין. ויש אומרים שמברכים עליה שהחינו אם המוגילה כתובות כדין (וכן הוא בשאר מגילות חז' מאיכה). [*הרב"א* (*משנה רב ואות קעה*), וכן גנו גצל החוזאי, עי' בארכות רבינו ח'ב' אות קיבט].

קריאה לתורה

אקדמויות
 המנהג לומר אקדמיות, ויש לאומרים קודם שמחליל הכהן לברך על התורה, וכן המנהג בכמה קהילות. מפי'(ק' ב'). עיישי' שאנון ציבר פטנס שאמרורים ביום י' ב' נט קראות הטהרה הפטיש באיזה מקומות אמור פרוסק רשותו של הפטישה]. ואס טעה הכהן וכבר בירך על התורה יאמרו האקדמיות קודם קראת הלווי [ואס גם בירך הלווי יאמר לו לפני'A משאר העולים]. [הריגש'יא צ'ל' (מקיש יהוה גילון ב' עמי' סא)].

הקריאה ביו"ט שני (ב')

ביום השני קוראים בפר' כל הבכור עד סוף השידרא. [שושע (ס) tact טען]. ואם חל בשבת כיוון שצרכיך שייעלו ז' קוראים, מתחילה עשר תשער. [מיב' ס' ח']. והומפתייר קורא כמו אטומול וומפטיר בחבקוק מן והוא בהיכל קדשו עד למונץ בגניזותי. [שורע'ע (ס' ב)].

יז'ור ואב הרחמים
מנחה בני אשהנו, וזהcir נשות קרוביהם שהלכו לעולמו ולמדור צדקה לע"ג בשלשת הרלימים באמරת "יז'ורו", וברח"ל עשרין כן ביו"ט שני. מ"ב שם ס"ק יז. ווייש' שבתי שככל מקום שקורין כל הבכורה מזכירין נשות, שיש מותנת די ונודרים צדקה. ואומרים אב הרחמים ביו"ט של שבתאות. [מ"ב שם]

י-ה קלוי וגואלי

אמירות פרקים
בז' – שאלת רשות למכירת אדמות מוגדרות כ' – קרקע אגירה בשכונות. ואלה הן אדמות אשר נרכשו על ידי מושב או עירייה, ומי שמוכר אותן לא יכול לעשות בכך כלום פרט למכירתן.

יש נהגים לומר "פרקים", וכשהשאריות במאיצ"ש אומרים פרקיין

שבעלוגן במקודם. ר' רבי מילון אמר ק' ר' סבומ' זו בשבעה ג'. נמי' (א"ק י).

שְׁמַחַת יְהוָה

חציו לה' וחציו לכט
מצוא לה חלק היינו חציו בבית המדרש וחציו לאכילה ושתייה. וצריך לכבדו ולענגו כמו

לשונת הגדה

שְׁמַיִם בְּנֵי בָּתָן
חייב אדם להיות שמח וטוב לב בחג, הוא ואשתו ובנוויל כל הנלוים אליו. וחביב להאכיל לער ליתום ולאלמנה עם שאר עניים. *שוייע' תמי' תקטל טע' ב*.

נשיות

ויזה יתיר עליון קפ"ס ס"ק כ' ד' ס"ל שצרכיות להזוזן.

חייב להאכיל לנגר, ליתום ולאלמן

וגו' אבל מי שנעול דלתי חערו ואוכל ושותה הוא ובניו ואשתו אין מאכיל ומشكח לעניינים ולמרני נשפ און זו שמחות מצוח אל שמחות קריסו. [ש"יע שם] ובמי' (ס' ק') עי' הרמב"ם י"ט פ"ז (ה'ה). ווי' בכתבתם ס"י כת' דה' ע"פ שבת' דמי שנעול דלתי בינו' ואנו ממעון עיינס לשלחן און זה אללא מלוי קריסו נראה שאיל קדים מוצעת שמחות יציש. אולם מדבריו הרמב"ם (שם) ובספר המתכו'ות (מצווה ד) משוער שאין לה כלבל המצהעה, עיינס בלשונן.

מצות שמחה מה"ת או מדרב

בזהירות שווה לך אין מקדש קיים, ואין בשר מלכים, יי' מאסמות שמחה אינה אלא מדרבן. נזון (מורקיך: ז' ד"ה עשרה), ועי' בתו' (פסחים קט. ד"ה בכה), בבי' סי' תקכט) ובועל'ין (סוכה מב: לע רישׁי' בהאי' ד' שאן). אלכם יי' שאף כבזמן הוה יש מוצת שמחה מה' מ' (נרבנן: מוצעה ר' הינען).

(מצווה תפח), ריטב"א (סוכה מב: ד"ה הח

הראשונים. וכך פסקו השיאנויות ("ס' ח"), ברכ"י ("ס' תקפט את ד", הנשמי"א (כל טחאות יט והמ"ב (ס' טק"ט)).
מצוות שמחה בלילה וויט ראשון
 אע"פ שמצוות שמחה הינה לעיל, מ"מ בליל ראשון של וויט אין אלא מדרבן.
 ישאגאי"א ("ס' ח), ברכ"י ("ס' תקפט את ז", חת"ס ("אה"ע ס"י קכ"ד" אללא שטעם) וכוכ"ר מהשענ"ץ ("ס' תקמו ס' טק"ט), דלא בהרמיה"א שם טק"ז (זוגת בשערית"ס' ס"י תנכ"ז את ז). עני בברכ"ז ("ס' תנכ"ז את ז), בעמק ריבכה

שמחת יו"ט אותן, באור לציון (ח'ג פ"י)

בזמן הזה שאיןبشر שלמים, אין שמחה אלא בזין. [פסחים (קט)]. ועל כן אין יותר אין
חבות שמחה אלא בזין, אבלبشر אין חובה לאכול. מ"מ מוצאה יש גם באכילתبشر

שנאמר בו שמחה. עיי ברמב"ם (יומיים ודו דעת המ"א) כי תקכט ס"ב גוסci תרא

הבריאור הילכה (שם על שם ב' ד"ה "כח הצד") ייעוץ היבטי. ויש אמרורים שלא דוקא יי' אלא ואיזהם ידי חובת מצוה זו אף ידי כל מיין שמחה שיכולה בידו לשמשו בהם. נרמב' בסוף המוטות מצווה ד', חינוך (מצווה תנתן, ריבוט' א' סוכה מב): וזהו שם案. ובכך פסקו השאגא (ס' סה), בברכ' (ס' התקטט אות ד) וכחיהה (ס' התקטט ס' כח-כט). ובכך במנין (מצווה תפיך את ב') בדעת הרמב'ס והחידון הנ'ל[].

עַיִ תָּלְמֹד תּוֹרָה (לִמְקִילִים לְנֵ

לעת המקlein לו ליל, אף עיי' מצות ת"ת מקימים איזהו, ודבריו תורה ממש מוחים וגורמים לשחתת הלב. ומי' א"ג"א (ס"ט). ומי' כל זה לאנשין שיחיין בת"ת, שיש להם שמחה בנה שעשיקם ב תורה ומקיים מוצות המקום במצוות החביבה וש��ול להפni המוקם נגנד כל המצאות, אבל נשים שאינן חיבות בת"ת לא מקיימות בהן מוצות שמחה (שאג"א שם). ועי' בשדי"ח ("ה" דברי חכמים סי' פד ע"מ 405) bahwa בעל הבניון שלמה שתמה על השאג"א שם עיי' תורה מקיים מצות שמחה, אך ידייך ובמי פשרים שר"א ס"ל כללו לה' שעסוק כל היום בתורה, עיי'יש. והארכו

ליום מצוח בעולם בשאר דבר

הו שיט טברם שלא מקים חובת מצות שמחה אלא בין, מימי לכל הדעות יש משום קיום מצוחה בעלמא באשר דברים כגון בשיר וואר דברים המשמיחים. נון מוכח מהמא"ז סי' תכלג ס"ק ה' הובא להלכה מב"ב (שם ס"ק בכ). וכן מובואר בלבוש (שם אות וא"ז סי' הקט ס"ק ד' וס' התקל

שיזור השמלה

שיעור המשמחה הוא אפיי' זמן מועט. [שאג'א"א שם]. וכי' עוד בעמק ברכה (שמחת יי'יט אותן ב) שכתבי שריכלים להילוי שמחת השיריה שהארה כללה שמחה ו טוב לבם.

ביצד ממשמה את בניו הקטנים

משמח בני ביתו הקטנים בנתינת קליות, אגוזים או שאר דברים הראויים להם. [שו"ע סי' תקכט ע"ב]. ומסתנית הפסיקים ממשמע שאף בפסח טעוכות אין' ליקנות דבר חדש כל יום. ועי' הילנו טעמא כי

מאל שטונג בשמן שטינגנו בו בשער
מאאל שטונג בשמן שטינגנו בו בשער (מצוי
צריך להמתין אחריו ו שעת שדיינו כתבשין
פוסקי זמננו. וכן פסק הגושץ אולומן ציל כי אין
בשער, כל הגדות א"צ להמתין שיש שעות.

תבשיל שהתבשיל בפרק בשרי
תבשיל שאיתן בו בשער אלא שנtabשל בקדירין
מנוג להחמיר. נרמ"א (ס"י פט ע"ג). ואפי' דיבר
בו יומו א"צ להמתינו אחריו ו' שעות. נהי
רשאי לאכל מיד בצל או שאך דברים רמי^ר
(או"ח ס"י תצד א"ז ס"ק ז) אם אכל בשער ממש אין
ס"ק (ה' ח' שכת' שבקדירה שבאי נר' להקל. אלום דעת
ודעת הגירוש' ואונזר צויל' (מבית לוי ביהר' עלי' לוד
תבשיל שהתבשיל בפרק בשרי לא מבליט

וילא שפאי אס נבשל התבשיל בקדחה של להמתין שש שעות. [ביה' (שם), שד' (טיק יט), יט]
בדעת הש"ך]. וילא שזוקא אס יש שיש לב יהודה. וכן דעת היד יהודה [שם]. והעיקר כדעה
(אות יט), וכן שעונו בסם גורו"ש אלולם צ"ל.

מאלל פרווה שגאה עם בשר (המתוונת)
מאכל פורווה שנבלע בו טעם מוחמת ויעט ב
ו' שעוטות. נרב פעלים (אויה' ח' סי' יג ד"ה והנה הא
פרווה שהתבשל בתנור בשעה שבשלה בו ב
זיהע בתנורים שלנו אלא הבל בעלמאו ואין טעם בשר ב

המתנה לאחר אכילת גבינה

המונח **בין אכילת מואביי להל לאכילתبشر** האוכל גבינה רשאי לאכול אחריה בשר מיד, אחר שיעין בידו שלא נדע ויקנח וידיח פיו. **שעור עלי (ס' פט טע ב')**. ולענין גבינה קשה יעוזו להלן.

קינוח והדחה ביצד

קיינוע הוא שילוט פט ויקנה בה פיו יפה, וכן בכל דבר שירצה, חוץ מירוקות, לפי שהם נבדקים בחניכים, ואח"כ ידיה פיו בימים או בין. שיע"ג סדר הקיון וההזהה, י"א שאייזה מהם שירצה יקדים. ש"ד ס"ק ג' והער

שוכן להקדמים הקיניוח. [שיויין (אות ג). ונח' האחרוניים אם צריך לבלוע ה
ויא' אדם לעס בפיו ופלל לא מיקרי קינוח עד شبילעלו. פרי תואר (ס'ק ז) וזה
דאין צריך לבלוע. פמג' (ש"ד ס'ק יב), שיויין (אות טז) ויד יהודה (צרר ס'ק יח).]

קינוח והדרה אחורי הדמתת שעה
אחר שעיה מאכילת הגבינה אין צורך קינוח והדרה. נעי' ש"ק פט ס"ק ז

(ג) דס"ל שלנו הגים להמתין שעה אחר אכילתבשר אר"ץ קינוי והחלה. ואף לטעי' (שם ס' דיזה לעניין אכילתבשר אחר גבינה, דודקואו באשר שהוא דבר קשה יש להוחש בו טפנ'). **הימנה בין מואכלו הלב למאכלו בשר (ע"פ הזוהר)**

ויא שער הסוד יש להמתין בין אכילת גבינה לאכילתבשר. עמי בזוהר דאן לאכבל בשר בחבל קאטניר רבקען (או בשענער רבקען, או בעשנערתא רבקען). ויא ש שס' ק' טז וכברכוי (שוויב' שם אות ז). ויעי בבי' (אויח' סי' קעג ד' וויש מהמירין) דלפי הזרוע

אבלו בברשות עוז לא כל בכירח (ס' קט ט), ולי"א עשו. ש"ץ ס' קט ט, פריח' וו"ד פט כתוב. וכן שאם מרבך ברכחה אהזרונה בעיניהם א"כ להמתין. גפלוי ס' קט ט להמתין כי עשו. הגר"ש ואנזר (מבתיה לוי י"ד עמי) לאו את וגהה. וכיו' כי ס' ש"ז ד"י (בבוחן) והוסר דש והנחים להמתין כי עשו אף אחר שיעית לבן. וניש

ומיד אחר קינוח והדחה אוכליםبشر (אך לא ברכה אחרונה). נמייב (סאי)
אכילתבשר אחר אכילתגבינה קשה
ויא שיל מהמותין ו' שנות אחר גבינה קשה אפי' לאכילתבשר עוף. וכן

אחר אכילה גביה צחוכה המצויה בזמנינו
יא"א נחהו נעשה אש חיה עמי כב' ווגריה' א' (דלה מהשחה עמי רצוי). וכן קצת בעל הא"ז

סיו ט), וכן הורה הגורשׂ איז'א צ'יל' (קשווער פפוייר עמי קלט) אלא דעיגיש שעלהמו נהג לה'ה קוטל צ'יל' (קשווער פפוייר עמי קלח ומארה השבת ח'ג עמי תכה'). ויש מי אומר שיש ממש שסביר נהגו העם להחמיר בז'ה. (הגוריישׂ איז'א צ'יל' (קשווער פפוייר ביוארים עמי קלט)

מקורבו של הגרא"א צ"ל, ועי' בקובץ תשויות (ח' סי' נאות ב') ובתשנות והנحوות הגרא"כ אבא שאול צ"ל (ספר הקשרות פ"י הגה הקב') דמוהג בני ספר להמתין שעה א'. סי' לה שדרכו להחמיר בזה, כי היום הכל מכר בהנות ויש כל מיין גבינות אלה שמס פחות ומשתנה.

שער דין מתנה

ישן שינת קבוע אחר אכילת בשר יש מי שאומר שגם אחר אכילת בשר לשעתיים. וזאת קדושים במושאשין כי פטע

הגרישיה' א' צי' ל' ישא יוסף ח' ב' ס' קיט אות ו'). וכתי הגריש'ק צ'צ'יל' ('ישא יוסף שם) שלפיו לעניין האכילת בשור לאחר גבינה נוהגים להטמין אותה אחרת]. ולמעשה המנהג להטמיןו ורשותו ואנוזו א' צי' מורה לי יונס ה'ל' (בראשי טמי'ת') הברהה מצא צ'צ'יל' הגריש'ק צ'צ'יל' ורשותו ורשותו א' צי' מורה לי יונס ה'ל' (בראשי טמי'ת')

מסתפק אם עברו שיש שעות מזמן שאלכבר, רשאי לאכול גבינה. ובספק תרמלה. ולחזור להדרה נזין בדקה' פט ס' ח'. והותכו בו

המתקנא גיון ייח א לשליטה הולוקס לע הדמייר שבא[ן].
התחל לאכול גבינה תוך ש שעות מאכילותبشر
יש מי שאומרשמי שאכלبشر וטעה והתחל לאכול גבינה בתוךוי ש
אצלם גבינה לא מושג ערך תזונתי או טעם מיוחד. אולם גבינה
היא מזון ערך תזונתי וטעמו מיוחד.

טעימות מואכל הלבבי, תוך שש שעות ממאכילת בשר
הלהברשתאים אצל "החסירות פ' פי' הוה קד." ועי' בשמועתא מעיקתנא גלוין ק"ב.

יש אמורים שמדובר לאחר קיומו והוחחה לטענו ביפוי אם אין בלאען, מאוחרת מכך לא יכולנו יותר לאמין לאילא דחו"ש פועלו. כיון שהטענה מוסיפה לנו סיבי סבירים לטענה, ורואה לדין בראיה לאילא דחו"ש עתה. כמו מה שטען ר' יוסי (רבנן) שפה חיה סיירה בשער. ואם טועם ללשון יש להקל בכל אופן. הירושלמי זצ"ל (אבנגי שפה חיה סיירה בשער).

בירך על מאכל הלבי תוך שיש שעוט
מי ישכח ובירך על לבינה אחר אכילתبشر, יייא שאין לו לטעם מהמא
פיה אותן (בג). ואחרינו בזה בס"ד בשמעתא עמייקתא גליון קכ"ז).

להינצל מברכה לבלתיה. ע"י שבת הלוי (ח' א"ס רה). ו"י"א שאם כבר חלף שעון בשך יש להקל לטעם מעט ע"מ להינצל מאיסור ברכה בטלה, ומ"מ הטעינה מושבבת והנהוגות (ח' ב"י שפט). וכן מסתבר. ע"י "בדרכ' ת" (שם ס"ק בא) הטעינה.

